

Věřte – nevěřte

(AHa) O tom, jak nebezpečné jsou chipsy asi mnoho z vás neví. Jeden ze spolužáků by ale mohl vyprávět. O volné hodině se houpal v parku na houpačce, jednou rukou se držel řetězu, druhou konzumoval právě chipsy. A co se nestalo? Jednou rukou rovnováhu na houpačce neudržel, spadl a uhodil se hlavou do houpačky. A aby toho nebylo málo, když se k němu (sedícímu na zemi) vracela obloukem houpačka zpátky, třískla ho do hlavy ještě jednou. A potom že jsou chipsy nebezpečné jen kvůli nadbytku soli a množství tuku... Osádka záchranky, která si pro mladíka přijela, to na chipsy měla asi jiný názor.

(AHa) Po škole se šíří dobrá nálada. Je to vidět a slyšet zejména cestou ze šaten – to si ne jeden žák slastně brouká, kolik je ve šatních skříňkách místa, jak rychle v nich oschnou věci, jak vůbec bombově skříňka dýchá a že boty, věci z tělocviku aj. vůbec nesmrdí, že je dobře, že mají kluci namíchaný skříňky vedle holek a že pak kluci vůbec nemusí stydět otvírat své (vanilkovými voňavými stromečky) voňavé skříňky...

(AHa) Máme ve třídě nejhezčí holku na škole. Nevěříte? Tak to musíte přijít 😊

Mikuláš u nás doma

Mikuláš už k nám hodně přes pět let nechodí. I přes to ale udržujeme věci, které jsme kdysi dodržovali, když k nám ještě chodil. Tatka vždy asi týden před Mikulášem začne vést řeči jako, že uhlím netopíme a co s ním letos budeme tedy dělat (všichni stejně víme, že uhlí nedostaneme). Když k nám ještě Mikuláš „chodil“, tak všichni mkuseli poslouchat, jak si pečlivě procvičuju básničku, po setmění jsme museli zhasnout, aby si Mikuláš myslel, že nejsme doma a mě nevzal čert. Zhasínáme i dnes, ale pak stejně za chvíli rozsvítíme. Také se co chvíli díváme z okna, jestli Mikuláš náhodou nejde. Pak nás mamka „náhodou“ pošle pro něco do sklepa, a když se vrátíme, mamka je v kuchyni a v obýváku se nečekaně objeví balíčky od Mikuláše. Jdeme se tedy podívat, co v nich je – většinou sladkosti a ovoce, společně se zasmějeme, proč nemáme uhlí, a protože bydlíme společně s babi a dědou, už se ozývá od nich, že jestli jsme slyšeli ty zvláštní kroky a že pojdte se honem podívat, Mikuláš tady něco nechal... Mikuláše si prostě užíváme, i když už k nám nechodí. I když se někomu může zdát, že radost jen předstíráme, opak je pravdou. I při takovém Mikuláši si užijeme spoustu zábavy. To, jak slavíme Mikuláše, se mi moc líbí. Vždy se na něj moc těšíme a společně se ho i bojíme. Co kdyby po letech zase přišel... **Denisa Schneiderová**

Sport a já

Tento rok o prázdninách jsem byla na táboře sportovníkurzyopava. Tento tábor mne přivedl k tomu pravidelně se věnovat a trénovat na kole. Můj nej sport je cyklistika. Můj táta ke kolu nejdříve přivedl mou sestru Kláru a potom mne. Cyklistický trénink vypadá následovně – vždy o půl páté mne tatínek přiveze do Opavy před obchod Sportovních kurzů. Tam už čekají desítky dětí s kolem a helmou na hlavě. Nejprve se trenéři dohodnou, kdo dnes bude trénovat a co bude skupinka dělat. S kolem a trenérem, kterému je naše skupinka holek přidělena, se přesuneme ke Stříbrnému jezeru v Opavě (rozuměj Sádráku). Tam si dáme malou rozcvičku a jedem trénovat do lesa. V tomto kroužku se učím zejména techniku (jako jak správně brzdit, sjíždět traily, předjíždět a další). Jednou do tří měsíců máme fázové a vytrvalostní tréninky. To znamená, že se jezdí více jak 40 kilometrů, celou dobu se jede a když trenér řekne „fáze“, musí se přehodit převod a zrychlit. Trénovat s nimi mne moc baví. Každou středu míváme trénink i s holkama (tento už není se sportovníkarzy) na Hradci. Na tomto tréninku se vyjede po asfaltové cestě do kopce a potom se lesem sjíždí dolů po různých trailech. Moc mne na kole baví jezdit. Tento sport mne naplňuje a dělá mne šťastnou. I když to někdy bolí a ujíždí mi nervy, pořád mne to stejně baví. Jsem moc ráda, že mne rodiče v tomto sportu podporují. A také jsem tam poznala prima kamarády. Ať žije kolo!!

Barbora Pavelková